

2008.
jún.

AKG-s magazin

Szubjektív

58

50Ft

**Vége a
tanévnek**

Reggeli nyitások

Alkotókörök

TuttiFrutti témahét

Hetedikes felvételi

Nyitótábor szervezés

Sweeney Todd

Az utolsó Potter

Tanárértékelés, kicsit máshogy

Szubjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Szubjektív Egyesülete

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Almer Kitti (8)

Csikós Anna (9)

Faragó Johanna (8)

Gergely Sára (9M)

Horváth Barbara (9)

Kelemen Csaba (8)

Kunsági Éva (8)

Laczi Zsófia (8)

Molnár Noémi (8)

Poór Patrícia (8)

Puskás Flóra (11)

Rácz Júlia (8)

Szabó Panna (9)

Sztripszky Hanna (9)

Varga Laura (9)

Zsin Ágnes (9)

Levélcím:

AKG Szubjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat

<http://www.akg.hu/szub>

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

Baranyai István

Szinte minden AKG-s diák tudta, mi is az a tanárértékelés, kivéve a hetedikeseket és a művészeti tagozat tanulóit, de ez érthető, hiszen nekik ebben az évben volt először ez a rendhagyó AKG-s esemény. Minden évben egyszer lehetősége van minden diáknak értékelni a szaktanárait, patrónusát. Ez úgy zajlik, hogy belül az egész kupac a kupacterembe, kap egy lapot, ahol a szaktanárokat kell öt szempont alapján értékelni egy 7-es skálán. A patrónusokat hasonlóan, csak ott más szempontok alapján. Viszont a 2008-as év változást hozott a tanárértékelés eljárásában. Most már szöveges értékelőt is kell adnunk a tanárokról, úgy, mint ahogy ezt ők teszik minden diákkal, félévente. Még jó, hogy több diák van, mint tanár, ugyanis ha végiggondoljuk, hogy egy értékelőírásnál egy tanár hány értékelőt ír,

abba még belegondolni is rossz. De azért azt figyelembe kell venni, hogy a tanárok a szöveges értékelővel a diákot próbálják segíteni. Nos, nekünk nem egyenként kellett megírni az értékelőt, és ez szerintem így jobb is, ugyanis ha a tanároknak kellene minden diák értékelőjét elolvasni, az lehet, hogy hasznos lenne, de nagyon időigényes. Erre a problémára az lett a megoldás, hogy a csibében írják meg az emberek, méghozzá úgy, hogy akik egy csoportban vannak, azok együtt írnak az őket tanító tanárokról. A 9. évfolyamon ez így lett megoldva, ami szerintem egy roppant jó választás, mert a tanár arról fog egy képet kapni, hogy a kupac, a tanulócsoporthoz mit gondol az óráról, mi tetszik nekik vagy mi nem. Ez megkönnyíti a csoport tanítását, és a tanár így jobban tudja kezelni a csoportot nehezebb

helyzetekben is. Ezenkívül nekünk, diákoknak is jó, hogy végre nemcsak szám alapján lehet értékelni a tanárokat, hanem végre egy kicsit tudjuk olyan irányba mozdítani a tanár hozzáállását, tanítási módszereit, ami nekünk is jó. Amikor az évfolyamunk elkezdte írni a szöveges értékelést, rájöttünk, hogy ez nem kis feladat. Nagyon nehéz úgy megfogalmazni a gondolatainkat, hogy az elfogadható legyen mindenki számára, mindenkinek a véleménye benne legyen. Ráadásul sokszor találkozok két ellentétes vélemény, amit nehéz közös nevezőre hozni. Bár én úgy gondolom, hogy ennek meglesz az eredménye, és végre a tanárok is egy jobb, teljesebb képet kapnak a munkájukról, ami a diákoknak is kedvez.

Horváth Dóra

A hatodik történet

Egy hétfő reggel vállamra vettem az 50 literes táskám, és útnak indultam a Nyugati felé. Útközben megpróbáltam elképzelni, milyen is lesz a tábor, milyen lesz a szállás, az első reggel, a falukutatás, na meg persze hogy mennyi élménnyel leszek gazdagabb az utolsó nap végére. Eszembe jutott az első termtud. témahét, hogy mennyire másra számítottam, mint ami végül lett belőle, és hogy talán most, a hatodikon is teljesen más lesz minden, mint amire számítottam. De kíváncsian néztem elébe, és reméltem,

hogy ez most még jobb lesz, mint az eddigiek. A vasárnap délutáni pakolás idején a szokottnál gyorsabban ment, így volt okom az aggodalomra, hogy valamit otthon hagytam. Mire sikerült meggyőződnöm magam, hogy minden megvan, már indult is a vonat. Két óra alatt a táborba értünk, ahol hamar elkezdődött a verseny a szobákért. Nem különböztek sokban, mindegyikben két kicsi emeletes ágy volt összezsúfolva 4 négyzetméteren. Egy tízágys, tetőtéri szoba is volt, ez persze sokkal nagyobb, több hellyel és

valamennyi fűtéssel. Nekem sikerült itt ágyat találnom, így ezzel a szobaügy számomra gyorsan megoldódott. Az első nap hamar eltelt, közben kisebb-nagyobb bosszúságokkal, mint a jégeső vagy a nem túl finom ebéd. Másnap reggel 7 óra körül ébredtem, és mivel a szobában még mindenki aludt, elhatároztam, hogy megpróbálkozom azzal a rettegett zuhanyzással, amiből előző nap a későn érkezőknek csak jégkockák maradtak. A korai ébredés miatt úgy gondoltam, nem érdemes sietni,

úgyse lesz ott senki. De mikor beléptem a fürdőszobába, már sorban állás volt a zuhanyzókért. A meleg víz pedig csak fogyott és fogyott, így végül beértem egy fogmosással, aztán visszamentem aludni. A reggeli minden nap fél kilenckor volt, az általában ezt megelőző torna idén elmaradt.

A falukutatást a második nap kezdtük el, és igazából itt kezdődött a tábor lényeges része. Én az egészségügygel foglalkoztam, a tervem az volt, hogy elmegyek az orvoshoz, felteszek neki 15-20 kérdést, majd ebből írok egy 5 oldalas dolgozatot. Persze már az első nap világossá vált, hogy ennyi nem elég, és hogy ezt az öt oldalt komolyabban kell venni, mint gondoltam. Így hát elhatároztam, hogy felkeresek minden helyet, ahol új információkat szerezhetek a témával kapcsolatban, még akkor is, ha a falu legvégére kell érte mennem. A falu legvége nem hangzik túl fenyegetően, pedig az volt. Ezt a helyet számomra a temető jelentették. A falu egyik végén a rabtemető, másikon a köztemető. Az utóbbival kezdtem a keresést, persze azon egyszerű módon, hogy majd megkérdezek valakit útközben, hogy merre kell menni. Eligazítottak hárman is, háromfelé. Az irány nagyjából mindegyik esetben ugyanaz volt, csak abban nem értettek egyet, hogy az első, a második vagy a harmadik utca vezet el célomig. Végül – nem tudom miért – én a harmadikat választottam. Eleinte még értettem is, merre megyek, de lassan kezdtem azt hinni, rossz utcát választottam. Aztán

mégis sikerült megtalálnom a temetőt, kerülő árán, de akkor már mindegy volt. A rabtemetővel is hasonlóképpen jártam, csak az még messzebb volt, mint a köztemető, és még kevésbé tudtam, hogy jó helyen járok-e. Bár nemsokára ennek is nyomára bukkantam, a látvány nem nagyon nyűgözött le. Alig volt néhány sír, ezeket is teljesen eltakarta a magas fű. Évek óta nem gondolhatja senki, nyilván már túl távoliak a leszarmazottak, ha vannak egyáltalán. Ez az a hely, ami senkinek se fontos már. Azért persze írtam, fotóztam, kutattam, és végül kissé csalódotan továbbálltam. Szerda délutánra már bejártam az egész falut, semmit nem akartam péntekre hagyni. A csütörtökről nem tudok túl sokat mesélni, aznap volt az egész napos túra, de ez igazán csak annak a csoportnak volt egész napos, akik a 45 km-es gyalogolást választották.

Az estét az első két nap leginkább a filmnézés töltötte ki, de szerdára már nem maradt semmi a Távol Afrikától, így a programok kapták a főszerepet. Délután, mikor visszajöttünk Márianosztráról, a tábor vezetője tartott nekünk programokat, azaz kvízt, íjászatot, növényismereti feladatokat... stb. Az előbbi még ment, az utóbbi kettő viszont már nem az erősségem. Este mi tarthattunk programot, melyen – talán csak a pontokért – szinte mindenki részt vett. A feladat lényege az volt, hogy különböző műfajokban kellett ugyanarra a dalra táncolniuk a csibéknek. Ez érdekes módon tetszett minden-

Fotó: Bérczes Zsigmond

kinek. Illetve majdnem mindenkinek, mert lázadók mindig vannak, de most őket is egész jól meg lehetett győzni. Csütörtökön ismét filmnézésre került sor, de ezen már nem volt kötelező részt venni. Valahogy érthető is, mert a Harcosok klubja nem mindenki ízlésének felelt meg... de nekem másodszorra is tetszett.

Az esti fürdésekkért továbbra is harcok folytak, a meleg víz meg csak fogyott és fogyott. Persze mire véget ért a tábor, már nagyjából kialakult, ki mikor fürdik: reggel, délután, este vagy esetleg éjszaka... de akkor már mindegy volt. A legtöbb dolog csak a tábor végére alakult ki, addigra a szállást is megszoktuk, na meg persze egymást. De én 5 nap után már szívesen megyek haza, mert addigra már mindenki elfárad, és legalább

egy veszekedésen túl van. Minden tábornak van nagyjából egy azonos kerete: első nap megérkezünk, második nap kezdem megismerni a dolgokat, első reggeli, első falukutatás, első ebéd... stb. Harmadik nap minden jól megy, negyedik nap már túlzottan is, akkor kezdődnek a pletykák meg a „nagy” feszkók. Péntekre meg már elegendem van az egészszözl és szívesen megyek haza. De ha visszagondolok rá, mindig csak a jó dolgok jutnak eszembe, meg akkor már a rosszak is viccesek. Nos, azt hiszem ennyi a hatodik (elutazós) témahe-tünk története.

Zsin Á.

*Falukutatás témahét,
9. évfolyam
Szob, Márianosztra*

A hetedikes felvételi

A felvételi egyszer mindenki életében eljön. Most erről a nagy eseményről faggattam Laffer Zsuzsa tanárnőt, aki örömmel válaszolt is a kérdésekre. Most megtudhatsz néhány háttérinformációt, olyan dolgokat, amik eddig talán még eszedbe sem jutottak.

Sz subjektív: Mióta felvételiztetsz? Te akartál, vagy „kineveztek”?

Laffer Zsuzsa: 2000-ben felvételiztettem az első évfolyamot. Mivel leendő patrónus voltam náluk, nem volt kérdés, hogy én is a bizottság tagja vagyok. Azóta is szívesen végzem ezt a feladatot minden évben.

Sz ub: Mit szeretsz a felvételiztetésben?

LZS: Nagyon szívesen ismerem meg a gyerekeket, bár a 30 perc erre nem igazán elég. Az is izgalmas, amikor a felvételi után egy papíron nevek formájában megjelenik egy újabb évfolyam.

Sz ub: Mik a tapasztalataid a gyerekek viselkedésével kapcsolatban?

LZS: A legtöbben sajnos nagyon izgulnak, és ez meg is látszik rajtuk. Próbálunk azonban olyan légkört teremteni, hogy feloldódjanak. Ez legtöbbször sikerül is.

Sz ub: Amikor leendő patrónusként felvételiztetted, 2006-ban, már előre „szemezgetél” a gyerekek közül, hogy kit szeretnél a csibédben tudni?

LZS: Bizony, ezt kár lenne tagadni. Kicsit más szemmel néztelek benneteket. Izgalmas arra gondolni, hogy akiket felvesszünk, 7 éven keresztül velünk lesznek. Esetleg még a patrónusuk is lesznek. Mint tudjuk, ez három esetben meg is történt, és ez nagyon jó így.

Sz ub: Te általában milyen kérdéseket szoktál föltenni?

LZS: Ez változó. Általában felosztjuk egymás között a feladatokat, van, aki inkább megfigyel, van, aki jegyzetel, van, aki kérdez, de természetesen ez

nem szabály. Aztán cserélünk. Van, amikor mindenki mindent csinál. Az aktuális helyzet is befolyásolja. Konkrét kérdéseket most felesleges lenne említeni, mindig kérdezősködöm a felvételiző iskolájáról, szabadidejéről, tanulási szokásairól stb.

Sz ub: Amikor a felvételiző kimegy, rögtön megbeszélitek, hogy felvettétek-e vagy sem, vagy ez azért másképp működik?

LZS: Mindig beszélünk róla 1-2 percre, de már jön is a következő. Aztán a nap végén részletesebben. Egyeztetjük a jegyzeteinket, benyomásainkat.

Sz ub: Amikor egy hatodikos „határeset”, mi segít abban, hogy eldöntsétek, bejutott-e vagy sem?

LZS: Olyankor a legvégére hagyjuk a döntést, és másokkal is összehasonlítjuk. De erre nincs recept, minden eset más és más.

Sz ub: Ki a felvételiztető partnered? Mi alapján választjátok ki a diák felvételiztetőt?

LZS: A bizottságban általában a leendő patrónus választ maga mellé egy másik tanárt, és közösen választunk diákot magunk mellé, rendszerint a végzős évfolyamból.

Sz ub: Mennyire szoktatok figyelni arra, hogy a gyerekek összeilljenek, hogy egy – viszonylag – egységes évfolyamot képezzenek?

LZS: Erre nem igazán szoktunk odafigyelni, illetve nem is szándékunk. Meg nem is lehetne, hiszen a hat bizottság egymástól függetlenül dönt a náluk felvételizzőkről.

Sz ub: Amikor én felvételiztem, szintén te voltál bent, valamint Szűcs Tamás tanár

Laffer Zsuzsa

úr, ám inkább ő kérdezett. Ennek mi az oka? Jobban szeretsz megfigyelőként jelen lenni?

LZS: A te esetében talán éppen a megfigyelő-jegyzetelő szerepet töltöttem be. Egyébként Szűcs tanár úrral már gyakran felvételiztettem, összecsiszolódunk, hasonló kérdéseket szoktunk feltenni.

Sz ub: A tanárok ugyebár párban felvételiztetnek. Egy párosban mindenképpen kell lennie egy leendő patrónusnak?

LZS: Ha megoldható, törekszünk erre, de ez nem szentírás.

Sz ub: Amikor egy hatodikosról hamar kiderül, hogy egyáltalán nem illik ide, és biztos, hogy nem veszitek fel, attól még ugyanannyit beszélgettek vele, vagy rögtön kikülditek, mondván, „dobja fel”?

LZS: Természetesen mindenkinek hasonló esélyeket próbálunk biztosítani. Nem vagyunk annyira önteltek, hogy pár perc után gyerekeket minősítsünk. Nem lenne tisztességes.

Sz ub: Szintén 2006-ban, amikor felvételiztem, a végzős diák nézte végig a füzetemet. Nem tartotok attól, hogy esetleg a tizenkettedikes, ha megtetszik neki valaki, szándékosan jobbnak mutatja fel a hatodikos füzetét, esetlen

jobb színben tünteti fel a tanárok előtt?

LZS: Ezt egyáltalán nem tudnám elképzelni.

Sz ub: Miért van szükség a végzős diákok részvételére? Én például hagyományos iskolában is felvételiztem, ott csak tananyagot kérdeztek, és csupán tanárok voltak bent.

LZS: Fontos számunkra, hogy egy fiatalabb, a felvételizőkhöz korban közelebb álló diák hogyan látja a gyerekeket. Fontos számunkra a véleménye, benyomásai. És a jelenléte is talán megnyugtatóan hat a megszeppent hatodikosokra. Hiszen nem könnyű helyzet ez a számukra.

Sz ub: A felvételin ugyebár nem iskolai tananyagról beszélgettek, inkább magáról a gyerekről. Az nem aggaszt titeket, hogy lehet, hogy a felvételiző nagyon illik az AKG-ba, de mondjuk a teljesítménye kritikán aluli, és ráadásul ebben a „szabadabb” iskolában talán meg is bukna?

LZS: Kockázat mindig van, de ezt vállaljuk. Nincs tökéletes felvételiztető rendszer, nem is lehet, hiszen emberekről van szó. Az összes lehetőség közül azonban mi ezt látjuk a legjobbnak. Te is itt vagy, nem?

Nyitótábor-szervezés

Mint minden évben, a hetedikes nyitótábor megszervezése idén is a kilencedik évfolyam feladata, és ez az évfolyam most az én évfolyamom. Hogy ez hogy is néz ki, azt a felettünk lévő évfolyamok tudják, de az alattunk lévők nemigen. Úgy gondolom, mindenki emlékszik a saját nyitótáborára, én csak a sajátomról tudok mesélni. A mi nyitótáborunk, amit a most végző évfolyamról készített 10 ember, fergetegesen sikerült. Rengeteg érdekes, vicces, szórakoztató feladat, játék volt. Ezekkel sikerült valamilyen szinten megismerünk a társainkat, patrónusainkat. Persze azt gondoltuk, hogy rengeteg munka volt abban, hogy ez ilyen jól sikerült. Két éve csak gondoltuk, de mára az évfolyamról egy jó pár ember már tudja is azt, hogy milyen nehéz feladat egy ilyen tábor megszervezni. Eszméletlen sok munka, energia kell hozzá. De kezdjük a legelején. Már az évet is úgy kezdtük, hogy tudtuk, ebben az évben az egyik legnagyobb projekt a táborszervezés lesz. Elmondták, hogy körülbelül április elején kell leadni a pályázatokat. Az évfolyamunkon sokan máris munkához láttak, mivel szükösnek gondolták ezt a 8 hónapot. Ám a pályázók másik fele kicsit halogatta a munkát. Én egy ilyen csoportba tartoztam. De úgy gondolom, ez nem jelent semmit, hogy ki mikor kezd el a munkát. Mi a határidő előtt olyan másfél hónappal kezdtünk el összeülni, dolgozni. Az első feladat az volt, hogy kitaláljuk a keretmesét. Számunkra ez volt a legnagyobb feladat. Volt egy alapötletünk, de azt pontosítani kellett, hogy mindenki a saját elképzelését meg tudja valósítani a mesében. Mikor készen volt a mese, a játékokat és a foglalkozásokat már nagyon könnyen és gyorsan kitaláltuk, úgy, hogy azok illeszkedjenek a meséhez. Sokat kellett sajnos válogatnunk közülük, hiszen akkor már csak 5 nap állt a rendelkezésünkre ahhoz, hogy megvalósítsuk a terveinket. Sok mindenre figyelniünk kellett:

fontos volt, hogy a gyerekek minél jobban megismerjék egymást és a tanárokat, fontos volt a kreativitás, és legfőképpen az, hogy jól érezzék magukat a tábor alatt. A feladatok megletek, a következő nagy munkánk a szálláskeresés volt. Ez sem lehetett akármilyen panzió vagy fogadó, ugyanis 70 embernek kellett úgy táborhelyet találnunk, hogy az ára beleférjen a keretbe, és azért ne egy lepukkadt szállás legyen. Nekünk ezzel óriási szerencsénk volt, mivel találtunk egy olyan szálláshelyet, ami remekül passzol a kerettörténetünkhöz. A busz ezután már gyorsan meglett, hiszen tudtuk, hogy hova kell mennünk, kiszámoltuk, hogy hány kilométer, válogattunk egy kicsit a busztársaságok között, hogy megtaláljuk a legolcsóbbat, legpraktikusabbat. Röviden és tömören, kész is a nyitótáborunk. A pályázatokat március 31-ig kellett leadni. Ezután mi csak vártunk, és reménykedtünk, hogy egy olyan tábor sikerült kitalálnunk, ami megnyeri a leendő patrónusok szívét, hiszen a többi pályázó is keményen dolgozott azért, hogy ők nyerjék meg a pályázatot.

Horváth Dóri

A nyitótábor pályázata, annak témája és a nyertes csapat kiléte titkos mindaddig, amíg a szervezők fel nem veszik a kapcsolatot a leendő hetedikesekkel.

Táborszervezők a közelmúltból

Hogyan készült?

Valamikor a hetedikes nyitótábor végén elkezdtem várni azt az évet, amikor majd én is nyitótáborot szervezhetek végre. Eljött az év eleje, de nem történt semmi... Ám a tudatunk alatt ott motoszkált az a gondolat, hogy mégis ez az az év! Pályázatra, úgy tűnt, hiába várunk, ezért elkezdtük magunk. Első és legfontosabb a jó csapat volt, amit gondosan kellett összeválogatni, ami rengeteg kalkulálást és rendeztetést igényelt, és még így is nagy csaták voltak egy-két kapósabb emberért. De végül összeállt a csapatunk, négy fiú és hat lány.

Az első gyűlésünkre nem emlékszem, és így van ez a többivel is, nem különülnek el bennem. De talán történhetek azért ott is dolgok, mert szép lassan kialakult a kerettörténet, és megfogalmazódott bennünk, hogy mi is lesz a tábor célja (a nyerni akarás). Eleinte azonban a táborszervezés igen kevésbé szólt valóban a táborról, ötletelgettünk, és általában a téma is hamar elkanyarodott. Viszont jó volt a hangulat és jól szórakoztunk, még ha rá is kellett szánnunk egy-két délutánt, ami eleinte elég nehezen sikerült.

Aztán egyre többen kezdtek a saját csapatukról, az ő táborszer-

vezésükről beszélni. És mi elérkezettnek láttuk az időt, hogy valóban csinálni kezdjünk valamit, ne csak bele-belekapjunk a szimpatikus dolgokba, a többi hátrahagyva. Azt hiszem, itt jöttek egymás után szép sorban a hétvégi találkozások, eleinte kéthetente, később már minden szombaton vagy vasárnap. Jártuk körbe a csoporttagok lakásait, bár ebben a fiúk nem voltak túl lelkesek, náluk nem voltunk soha.

Szóval behúztunk, átírtuk szintre az egész csoportbeosztást és a fél keretet, de most már legalább elégedettek voltunk, és végre (van, aki lelkesebben, és van, aki kevésbé) kezdtünk a fontos feladatokkal foglalkozni. Szállás, gépelés, részletes ismertető a játékokról, költségvetés, daloló, a kerettörténet részletes ismertetése és persze a kvíz. Ami majdnem annyi gondot okozott, mint az esőprogramok kitalálása. Csak ültünk és bámultuk az üres papírt, és az agyunkban kutattunk legalább még egy értelmes játékért.

Aztán mégis kész lett valahogy, mi pedig irtó büszkén adtuk le. Azután állandó beszédtemánkká vált, hogy vajon mi lesz ezután. Mi megyünk? Mi nyerünk?

Csikós Panka

A reggeli nyitás

Mindenki tudja, mi az a nyitás. Azt is tudjuk, hogy milyen, hiszen minden reggel részt veszünk ilyenben. Azt viszont kevesen tudják, hogy ez más évfolyamokon hogyan is zajlik. Mi most megpróbálunk betekintést adni a különböző évfolyamok reggeli programjaiba.

12.-es nyitások

egy végzős visszatekintése

Az első négy évben a nyitások sokkal fontosabbak voltak, mint az utolsó kettőben – ez a megváltozott munkarendnek köszönhető, mivel 11-12.-ben sok embernek a hét bizonyos napjain már nem volt első órája, ezért nekik nem kellett bejönniük. A szomorú az, hogy ezt kihasználva (vagy csak azért, mert az úgy laza), rengeteg más ember már eleve úgy tervezte, hogy negyed kilencre érjen be. Ez tulajdonképpen egy önmagát gerjesztő folyamat, hiszen ha kevés ember van a nyitáson, nem lehet fontos információkat elmondani, viszont a fő érvük a nem-bejáróknak az, hogy úgysem hangzik el semmi fontos. Játszani hetedikben még próbáltunk, de az ritkán jött

össze, leginkább a termékóstolásra, a kérdőív-kitöltésekre meg a bekiabálásokra emlékszem. Teremy tanár úrnak tizenegyedikben az az ötlete támadt, hogy érdekes, régebbi tárgyakat hoz/hozat be, és elmeséli a történetüket, meg azt a történelmi kort, amiben keletkeztek. Ez végül érdeklődés hiányában elhalt, pedig a megtartott pár alkalommal valóban érdekes információkkal gazdagodhatott az, aki befáradt. Összességében szomorú dolog, hogy szép csendben kimúltak a nyitások, mert így már csak a fő hasznuk maradt meg: legalább ne óráról késs, hanem csak a nyitásról (vagy a nyitás hűlt helyéről)...

Lejegyezte: Horváth Barbara

9M nyitás

Nálunk a nyitások általában csendesen, nyugodtan zajlanak. Vannak, akik már nagyon korán bent vannak, csak reggeliznek a büfében, ahol találkozhatnak a rohanó későkkel. A nyitáson általában megbeszéljük az évfolyam „ügyeit”: színház, kiállítás, stb. Ha nincs semmi fontos, akkor általában verset olvasunk fel vagy tabuzunk. Ennek a társasjátéknak az a lényege, hogy egy kártyán van egy szó, amit körbe kell írunk, el kell magyaráznunk a tár-

sunknak anélkül, hogy kimondanánk az alatta felsorolt szavakat. Korán reggel sokszor túl nagy feladat elmagyarázni a „torta” szót. Az „édesség” szót pedig tilos kiejteni, mivel még kómások vagyunk. Ezért általában vontatottan folynak az ilyen gondolkodós játékok. Legtöbbször hagyunk minket pihenni, mert a tanároknak is pont olyan nehéz felkelniük, mint nekünk.

Gergely Sára

10.-es nyitás

Már régóta készültem a 10.-es kisiskola meglátogatására, mikor egy pénteki napon fogtam magam, és nyitás helyett lementem a másodikra. A folyosón összetalálkoztam néhány ismerőssel, akik előre figyelmeztettek, hogy az aznapi nyitás nem lesz szokványos, ugyanis Marsi tanár úr jön be filmet vetíteni. Aztán azt is elmondták, hogy náluk a hét minden napján más témájú a nyitás, és hogy náluk se mindenki olyan lelkes, ha a nyitásra kerül sor. Még vártunk egy kicsit – ami alatt Laffi is megjelent egyszer –, és negyed kilenc előtt pár perccel bevonultunk a kisiskolába, ahol mindenki leült vagy lefeküdt a padokra, vagy nemes egyszerűséggel a földre – ez utóbbit tettem jómagam is. Ekkor bejött Marsi tanár úr is, és volt szerencsénk megtekinteni első vágott filmjét, ami majdnem pontosan

tizenhat perc hosszú volt, és természetesen az elsősegélyről szólt. Az első perc után már mindenki a hasát fogta a nevetéstől, ugyanis a földön fetregő „sérültektől” a sápiító vagy éppen viháncoló elsősegélyesekig minden benne volt a bő negyedórányi filmben. A zenei aláfestés is nagyon kreatív volt, tartalmazta a Vészhelyzet és a Dr. House témáját, és azonkívül még sokfélé. Az alkotás vége után mindenki vidáman és nevetve kelt fel a helyéről. Aztán megszólalt egy tanár, valami matekfelmérést emlegetve, majd egy méhkast idézően mindenki indult a dolgára – az AKG-t jellemző zajjal. Én ebből azonban nem sokat hallottam, ugyanis ekkor már felfelé baktattam a negyedikre, fejemben egy sokat ígérő angolóra gondolatával.

Kunsági Évi

Nyitások — best of nyolcadik

A nyolcadikos nyitásoknak azon része, melyekre beértem, általában érdekesítő volt. Mindenesetre azért kicsit változtatnia kell a szerzőnek annak érdekében, hogy csupán a legizgalmasabb reggeli tizenöt percekről számoljon be tömören és velősen.

Ritkán van szerencsém nyitásokon részt venni, mivelhogy a budapesti közlekedés csodáit élvezem reggelente, és a kocsiban ülve, a zöld lámpára várva 8:13 körül csak ábrándozhatok arról: miről is maradtam le ma, ami helyett csak megrovó tanári pillantásokban leszek részem.

De természetesen ez nem egy állandó statisztika, így nyugodtan tudok saját élményeimről is meríteni, amikor a legjobb nyitásainkat említem. Nosza, rajta!

Az évfolyam nagy része szívesen emlékezik arra a nyitásra, ahol egy Csáth Géza-novellát (Anyagyilkosság) olvastak fel nekünk. Elég érdekes volt a történet (két testvér, valami bagoly megölése, egy lány, akit, azt hiszem, felakartak a srácok boncolni, meg az anya, akit valamiért megölnek a korábban említett kedves gyerekei).

Már rég volt, jöjjön hát egy frissebb, ami úgy egy hónapja történt: A projektort behozták, beraktak egy lemezt, és a patronusok felkonferálták a következő nyitást: Pixar animációs filmeket fogunk nézni.

A fél évfolyam dőlt a röhögéstől a vetítés alatt. A másik fele kőarccal ült. Egyszer csak valaki kihúzta a projektort, és ezzel idő előtt véget vetett a nyitásnak. A projektor újbóli bekapcsolásához ugyanis percek szükségesek – és ennyi idő nem állt rendelkezésünkre, a tesióra közeledtének híre a felüléshegyek rémével társítva mindenkit kipucolt a közös térből.

Másnap folytatódott a megszakadt vetítés, többek közt a Geri's game című (ha jól tudom, ráadásul díjazott) rövidfilmet láthattunk. Aki engem is és a filmet is ismeri, már mosolyoghat az egyértel-

mű párhuzam miatt: egy öregember ugyanis magával sakkozott egy parkban, és... Nem árurom el, az interneten mindenki megtalálhatja magának a vicces filmcsekét. Én személy szerint azokat a nyitásokat élveztem, amikor Iván tanár úr néhány érdekes dolgot feltaláló, ámde kevésbé ismert emberről tartott előadást – többek közt az eszperantó nyelv kitalálójáról, Zamenhofról.

Én a Koszovó függetlenségének kikiáltása okán, erről a témáról tartott nyitást is élveztem, érdekes eszmefuttatásokat lehetett utána gondolatban lefolytatni.

Volt olyan nyitás is, amikor az ARC plakátkiállítás legjobb alkotásait mutatták be nekünk kivetítve, nekem legjobban az „A Photoshop húsz évvel megfiatalítja önt!” témájú plakát tetszett, ha jól emlékszem, az évfolyam nagy része szintén elégedett volt azzal a poénos plakáttal.

Mindenesetre azért nálunk is vannak szimpla, hírközlő nyitások, ahol ritkán történnek izgalmak. Azonban ezekért a

gyöngyszemekért érdemes fél órával korábban iskolába indulni.

LAPZÁRTA UTÁN ÉRKEZETT: A huszonnyolcadikai, péntekre eső nyitáson Laffi azt a bűvésztükköt szándékozta előadni, amikor egy ember átbújik egy papírlapon – talán az olvasók is ismerik, én bélyeggel olvastam róla. Nos, először valami félrecsúszott, mert a lap nem akart girlanddá szétbomlani, konzekvensen összetapadt közepén. Ezek után a visszafojtalan mosolyok közepette a patronusok lázas tanácskozása után Laffi új lapot vett elő, ollóját kezébe vette, és... Megint nincs eredmény. A gyerekek közül páran már nevetnek, de már mindenki vigyorog. Ekkor Iván tanár úr megtalálta a megoldást, Laffi a lap másik oldaláról kezdte vágni a harmadik lapot, de megint nincs eredmény, így a kacagó évfolyamnak ezek után lemondóan kiadta az „utasítást”: Menjettek!

Kelemen Csaba Herkules

11.-es nyitások

Nyitásokról relatíve nehéz írni, mivel nálunk – a 9. évfolyamon – is már elég kevés olyan ember van, aki minden reggel pontban 8:15-kor ott lenne a kisiskolában. Hát akkor a 11. évfolyamon még mi lehet? Márpedig az evidens, hogy amin nem vagy ott, arról nem tudsz mit mondani. De lássuk be, nem lehet valami könnyű visszaszokni a 8 órás kezdésre, hiszen két évig negyed kilencre kellett bejárniuk, és bizony a megszokás, az megszokás. Ezért

is tudtam nehezen szóra bírni 11.-es iskolatársaimat, azonban kaptam néhány információt e témában. Nővéremnél kezdtem a faggatást, aki minden bizonnyal inkább a „hopsz, megint elkéstem, de legalább tíz perccel tovább aludhattam” táborba tartozik, mivel csak körvonalakban tudta ábrázolni a helyzetet, de kaptam tőle néhány tippet, hogy kinél érdemes érdeklődnöm. Így hát meglátogattam a kisiskolájukat, és – habár néhány visszahúzódozóbb inter-

júalany inkább elutasított – a következőkre jutottam: nálunk minden bizonnyal már szóba se jön, hogy a diákok tartsák a nyitást, így ez a feladat a tanároknak hárul. Horn Ági jóvoltából mindenről időben tudomást szereznek, míg Szalontai Ági minden szerdán egy kis rajzfilmmel kedveskedik az érdeklődő nebulóknak, melyben Degu van segítségére, aki aláolvassa a szöveget. Azért Marsi tanár urat sem szabad kihagyni a sorból, hisz az ő nyitását is meg-

említendő. Ő ugyanis a hét vége felé készül fel a nyitásra, mely nála a szextesztek kitöltését jelenti. És persze – hogy nehogy valami bizalmas is kitudódjon –, mindezt nyilvánosan végzik. Másfajta nyitásról nem tudok, mert mint mondtam, voltak, akik nem igazán feleltek, de azért egész biztos vagyok benne, hogy néha azért a diákok is szoktak nyitni, nemcsak a tanárok.

Varga Laura

Alkotókörök a következő tanévben

MŰVÉSZETI ALKOTÓKÖRÖK

Angol színház 11. (Pye Edgerton) - kedd 15.30-17.00
 Angol színház 9. (Pye Edgerton) - szerda 15.05-16.35
 Animáció (Matievics Éva) - hétfő/csüt 14.45-16.15
 Énekkar (Bencze Enikő) - kedd 15.30-17.00
 Fotó (Gyulai Bence Márton) - hétfő/kedd/csüt
 Francia Színház (Szalontai/Zsohár) - kedd 13.30-15.00
 Illusztráció (Radnóti Blanka) - csüt 15.00-16.30
 Irodalmi önképző (Juhász Iván) - péntek 14.30-16.00
 Képzőművészet (Szabó Imre) - hétfő 14.15-15.45
 Kerámia (Fekete Zita) - csütörtök 15.00-18.00
 Ötvös (Vágási Tamás) - hétfő 14.30-16.00
 Rádió (Gortva Attila) - reggelenként
 Szabás-varrás (Rataj Jánosné) - csütörtök 16.00-17.30
 Színjászó - Kistrupp (Káldosi Eszter) - szerda 15.30-17.00
 Színjászó (Szabó Attila) - csütörtök 14.45-16.15

Színjászó (Zsohár Gyöngyi) - hétfő 13.30-15.00
 Színjászó 9-10. évf. (Lőrinc László) - kedd 14.15-15.45
 Szubjektív újságírás (Baranyai István) - csütörtök 14.45-16.15
 Tűzzománc (Sulyok-Pap Zsuzsa) - csütörtök 14.00-15.30
 Videó (Gortva Attila) - hétfő/kedd/csütörtök

SZAKKÖRÖK, DIÁKKÖRÖK, FAKULTÁCIÓK

Csillagászat (Sik András)
 Elsősegély (Marsi Zoltán)
 Játék-improvizáció (Rácz Hajnalka) - kedd 15:15-16.45
 Labor (Nádori Gergely)
 Spanyol filmklub (Zábráczki Anett) - szerda 15.15-16.45
 Természetbúvár (Marsi Zoltán)
 Történelmi filmklub (Lőrinc László) - csütörtök

Dörmi-Manó színház

Az AKG-ban több színház van, ebből az egyik a Dörmi-Manó féle alkotókör. Ezt két lány csinálja, Kálmán Eszter (Dörmi) és Káldosi Eszter (Manó). Ők is AKG-s múltra tekintenek vissza (2002-ben ballagtak), Lőrinc László tanár úrhoz jártak színjászóra. Kilencedikes korukban kitalálták, hogy csinálnak egy külön színjászó

kört. Azóta csinálják évről évre.

Heti egyszer másfél órát próbálnak, ami nagyon kevés, ezért sokszor feláldozzák egy-egy szombatjuk vagy vasárnapjuk felét a próbára. Komolyan készülnek az előadásokra, díszletet készítenek, megbeszélik a fénybeállításokat.

Az első félévben sokat játszottak,

hogyan összeszokjon a csoport, mivel vegyes társaság van, több évfolyamról. Sokszor csináltak készségfejlesztő gyakorlatokat is, és csak a második félévben kezdték előkészíteni az előadásukat.

Manóék szerintem szívesen csinálják, amit csinálnak, és jól összeszoktatták a csoportot, amiben túlnyomó részben

lányok vannak – ez egy kicsit megnehezíti a dolgukat, de ez általában minden ilyen csoportban így van.

Poór Patricia

*Kistrupp színjászó (Káldosi Eszter, Kálmán Eszter)
 Szerdánként 15:30-tól*

Szabó Attila-féle színjászó

Év elején én is tagja voltam a csapatnak, de azóta távoztam a társulat berkeiből. Ennek ellenére vállalkoztam arra, hogy egy cikket megírjak szerény ismeretanyagom alapján.

Amikor annak idején távoztam, egy oka volt: nem igazán azt kaptam, amire vártam. Nem rossz volt, csak más, és mivel már egy délutánomat feláldoztam a Szubjektívra, ennyit nekem nem ért a maradás – így

távoztam, kissé felkavarva állítólag az ottani viszonyokat.

Én ugyanis amolyan Beugró-féle (annak ellenére, hogy a műsor akkor még nem létezett), improvizatív alapon működő színjászásra vártam, és nem így alakult. Sajnálatos módon a résztvevőknek pár szombatot a darabok érdekében be kell áldozniuk, ugyanis Attila néha nem tud bent lenni péntekenként. Ami azt illeti, egyszer még én is megértem egy helyettesítést a második foglal-

kozásnál. Istenem, de rég volt! A színjászás művészi oldalát vizsgálgatván olyan gyakorlatok voltak, mint szavak helyett számok használata, a teremben való körbejárás anélkül, hogy nekimennénk a többieknek, különféle egyéb produkciókkal vegyítve, és további jópofaságok. Egyszer volt csupán szerencsém jeleneteket látni, azt élveztem.

Nos, a közelgő előadás témájáról nem sokat tudok mondani (szupertitkos), de lehet, hogy

improvizatív alapokra épül – de ez sem biztos... Semmi sem biztos, ahogyan a színpadon sem, a színészetben sem, és ahogy az átírt népdal mondja: „Egy esztendő nem a világ, lehet próbálni!”

Kelemen Csaba Herkules

*Színjászókör (Szabó Attila)
 Péntekenként 14:30-tól*

Mesevilág alkotókör

Az alkotókör létrehozásának ötlete Sík Eszter tanárnőtől származik, aki ezt még tavaly javasolta Juhász Iván tanár úrnak, sőt mi több, már az illusztrációkészítés vezetésére is tudott ajánlani valakit, egy volt AKG-st, Radnóti Blanka iparművészeti egyetemi hallgatót. Ahogy megtudtam, a mese

alkotókör célja, hogy év végén megjelentessenek egy könyvet tele saját mesékkel és a hozzájuk tartozó illusztrációkkal. A foglalkozásra a legtöbben a nyolcadik évfolyamról járnak (kilencen), valamint jár még három tizedikes és két tizenegyedikes.

A péntek délutáni órákon felol-

vassák az írásokat, a tanár úr gyakorlatokat tart a mesékkel kapcsolatban, valamint tökéletesítik a fogalmazást és az írással kapcsolatos tudásukat. Megismerkednek más műfajokkal, még a bábozással is.

A könyvet az Osiris Kiadó jelentetni meg. És ami még szintén nagy dolog, a könyv

szerepelni fog az ünnepi könyvhéten is.

Ráczi Júlia

*Mesevilág-illusztráció
alkotókör
(Juhász Iván, Radnóti Blanka)
Péntekenként 15:30-tól*

Rajz alkotókör

A festékszagú tanterem, tele krétával, kupak nélküli, beszáradt temperákkal, nagyon megnyugtató hely. Itt szoktunk rajzolni. Az óra általában vetítéssel kezdődik. Megpróbáljuk a témát visszavezetni az ősi művészetekre (pl. Egyiptom), aztán Monti, a rajztanárunk elmagyarázza, hogy milyen

technikát szeretne látni a kész alkotásokon. Monti általában azt a módszert követi, hogy az elején elmagyarázza a feladatot, onnantól elég nagyok vagyunk már, hogy egyedül is megküzdjünk a felmerülő problémákkal. Ez néha bosszantóan hathat, de végül, ha sikerül egyedül megcsinálni

valamit, az sokkal nagyobb öröm, mintha szájba rágták volna. A munka ritkán folyik csendben, mindenki beszélget, keresi az eszközeit, de vannak, akik inkább szótlánul belemerülnek és koncentrálnak. Általában időre kész vagyunk, bár összetettebb feladatokra 2-3 rajz alkotókört is rászánunk. Ezek általában egyre bonyolódó technikákat kívánnak, amit

nehezen lehetne egy alkalommal megvalósítani. A képek, amiket szeptember óta a 9M készített, az első emelet folyosóján megtekinthetők.

Gergely Sára

*Rajz-képzőművészet alkotókör
(Szabó Imre)
Hétfőnként 14:15-től,
rajzterem*

Animáció

Hetedik végén, amikor én is olyan helyzetben voltam, hogy alkotókört válasszak, megfordult a fejemben az animáció lehetősége is. Végül, nem emlékszem miért, elvettem az ötletet. Most azonban, hogy mindenkinek választania kellett egy alkotókört, amiről ír, én ismét elgondolkoztam...

Szóval fent, a hetedik évfolyam birodalmában, az egyik teremben (a rengeteg közül) meg is találtam, amit kerestem, és óvatosan bekukkantva az ajtón, meglepetésemre mintha egy beszélgetőkör közepére kerültem volna. Emberek kis csoportokban ülve nem csináltak semmit, legalábbis látszólag. Aztán kiderült, hogy is van ez. Egy animáció létrehozásához először is ki kell találni, hogy miről szóljon, és ez teljesen rád van bízva, a téma kötetlen. Ha megvan az ötlet, jöhet a vázlat/forgatókönyv, amit meg kell rajzolni. Majd el kell készíteni a szereplőket, a helyszínt, ehhez használhatsz gyurmát, legót, vagy akár sima papírt is. És csak mindezek után jön a fényképezőgép, hogy filmre vehesd az anyagot. Gondolom, ezután mindenféle számítógépes programok meg kütyük

következnek, de ennek már nem voltam tanúja. Csak az a baj, mondják a fiúk (tényleg, említettem már, hogy csak egyetlen lány jár a csoportba?), hogy nincs elég felszerelés, csak egy fényképezőgép és egy laptop van, így a különböző kisfilmeket dolgozóknak felváltva kell használniuk őket.

Ha azonban végre kész vagy, jön a bemutatás. Hogyan? – kérdezem én. Leültök és megnézik egymáséit? Nem, nem, tavaly a Tavasz Fesztiválon mutatták be őket, idén viszont nem lettek kész addig, szóval még ők sem tudják. Egy évben egy film, majd elvállik, hogyan lesznek készen.

Így tehát rögtön értem a kötetlen hangulatot, bár azt még mindig nem értem, mire kell a tanárnő? Segít, megmondja, hogy az ötleted hogyan valósítható meg. Csak az utóbbi két

évben, amióta az osztálytársaim járnak kezdtek, ő a harmadik tanára a csoportnak, de szerencsére nem a gyerekek üldözik el a tanárokat, csak szép lassan mind terhelességi szünetet vett ki. Ez vajon animációs mellékhatás?

Szóval a hangulat jó, a légkör barátságos, a tanár kedves. Egyetlen probléma (a fényképezőgép hiánya mellett), hogy pont eggyel kevesebben vannak annál, hogy két csoporttá lehessen alakítani a most még

igencsak nagy létszámú csoportot.

A végén, amikor már kifelé indultunk a teremből, azért még elkapták a barátnőmet egy vendég szerep erejéig (lányhiány!). Az eredményt majd meglátjuk.

Csikós Panka

*Animáció alkotókör
(Matievics Éva, Korda Éva)
Péntekenként 14:45-től,
IV. emelet*

Horváth Tibor munkája

Hogyan készítsük ki tanárainkat?

Ezt a cikket eredetileg nem a Szubjektívbe szántam, de nem is egy AKG-s óra néz így ki, csak kitaláltam valamit, leginkább a régi sulis óráim színezett változatát.

Jaj, ne, már megint matekóra jön... Talán nem is baj, hátha lesz megint valami felfordulás. Juli néni bejön, mindenki föláll, de közben beszélget, eszik, körmöt reszel, vagy amit akar. Juli néni majd felrobban, hogy a hetes jelentését meg szeretné hallgatni, de mi nem hagyjuk. Jó, jó, de hol a hetes? Hát, azt nem tudjuk. A múlt héten talán Luca volt, de már az sem biztos, akkor most lehet, hogy Zita lesz. Na mindegy, persze mi tudjuk, Juli néni kikeresi a naplóból, Eszter és Bence álljanak föl, jöjjenek ki a táblához, és kezdjék a jelentést. De amikor a hiányzóknál tartanak, ott megint baj van, mert persze az eredeti helyéről mindenki elült, így nem lehet tudni, ki hiányzik. Valamit elmakognak, végre kezdhethetnénk az órát. Házi feladatot ellenőrzünk. Szuper, persze egy csomó mindenkinek hiányzik, amíg Juli néni kinyitja a naplót, megkeresi a nevet, beírja a mínuszt vagy az egyest,

kezdődik a káosz. Elkezdük ellenőrizni. Juli néni felszólítja Balázst, mondja a 10. feladatot. De persze neki sincs kész, így a naplót kinyitja, kikeresi a nevet, neki is beírja, közben az adrenalin-szintje már az egekben, ezért elkezd kiabálni Balázssal, hogy lehet ilyen sunyi, hogy nem mondja meg, hátha nem veszi észre. Na, tíz perc után lehiggad, újra kezdünk ellenőrizni, persze az osztály többsége nem figyel, senki semmit nem csinál, csak beszélget, levelezik, járkál, eszik, iszik, alszik, meg ki tudja még mit. De hogy nagyon nagy hangzavar van, az biztos. Ilyenkor aki unatkozik, elkezd gondolkodni, mit lehetne csinálni, hogy feldobjuk a matekórát. Ja, persze, Juli néni utálja, ha dobálunk. Ezért attól, aki legmesszebb van tőled, kérsz egy tollat, persze ő már tudja, mire megy ki a játék, ezért odadob egyet, aztán utánamkiabál, hogy ja, bocss, az nem fog, itt van

egy másik. Ez egy kicsit célt téveszt, ezért föl is kell állni, mert azért nincs kétméteres kezem. Végre sikerül tollat szereznem, most Zsófi dob oda hozzám egy levelet. Persze most csak az írtam le, hogy én mit csináltam kb. tíz percen belül, de tulajdonképpen mindenki ezt csinálja, tehát remélem el tudják képzelni, mi lehet a matekórán. Az óra vége felé Juli néni már teljesen ki van, hogy mi milyen rosszak vagyunk, így büntetődolgozatot írat. Jaj, ne már, azért ennyire nem vagyunk rosszak, nem kell itt rögtön kiakadni, inkább folytassuk az órát. De akkor már mindegy. Még van idő a füzetet gyorsan betenni a padba, ha esetleg valamit nem tudnánk, ott legyen a kis segítség. Kiosztja a lapokat a feladatokkal, már öt perce írjuk, amikor Áron elkezd énekelni. Sálálálálá-sulululu és egyéb értelmességeket. Juli néni megint kiván, hogy mi ez a rendbontás, a dolgozatával és az

ellenőrzőjével azonnal jöjjön ki, aztán már mehet is. Áron felháborodik, hogy ő odaadja az ellenőrzőjét, ha kell, írjon be neki valamit, de azt, hogy a dolgozatát is odaadja, azt már nem. Tudtával a magatartás és a tanulmányok két különböző dolog, nem lehet a kettőt egybevonni. Na jó, akkor a dolgozatot visszakapja, de kéri az ellenőrzőt. A dolgozatírás többi része elég nyugisan telt el, mert mindenki azzal volt elfoglalva, hogy feltűnés nélkül puskázzon, vagy ha esetleg tud valamit, azt se rontsa el. Letelik a tíz perc, már csöngetnek, mindenki egyesével viszi ki a dolgozatát, amikor Áron odaadja, és megjegyzi, legalább a puskázásért próbálta volna elvenni. Persze Juli néni meghallja, de már nincs bizonyíték, a padban nincs semmi...

Faragó Johanna

*Megjelent:
Hírpong,
2008. április 3.*

Hogyan készítsük ki a családjunkat — vagy ha egy kis felfordulást szeretnénk

Anyu épp hazajön a fárasztó munkából, mesélné el a problémáit, amikor mosolyogva elé állsz, hogy a konyhában kiégett a villany. De igazából nem is baj, mert nincs itthon semmi kaja, szóval be se mész a konyhába, de ha már a problémáknál tartasz, a hajegyenesítő is most romlott el, pedig te este buliba szeretnél menni, és így azért mégsem lehet elmenni (ezt inkább lányoknak). És akkor anyunak szép lassan le fog minden esni, először azért akad ki, mert mi az, hogy nincs itthon semmi kaja, van itthon tojás, miért nem csináltál rántottát, vagy ott van a zsömle, azt meg lehet pirítani, és úgy is ehető. De ha nagyon finnyás vagy, el is lehet menni a boltba. Ekkor reagál arra, hogy kiégett a villany: ha kiégett a villany, menj ki a spejzba, cseréld ki, vagy én nem tudom, de nekem ne mondd. És te ma este sehova nem mész, mert jönnek vendégek, és akkor itthon kell lenni. A hajegyenesítőt már meg sem említi. Közben arcodról lehervad a mosoly, és – még nyugodt hangon – azt mondod, hogy nem volt nálad pénz, csak zseb-

pénz, azt meg nem költöd kajára, mert mindig elfelejti visszaadni. A villanykörtét nem merted becsavarni, mert már elfelejtetted, hogy fel vagy le volt kapcsolva, ezért nem mertél hozzányúlni. Most a hangerőd már kissé erősödik, mert mi az, hogy te nem mehetsz el este, már meg van beszélve minden, fél hétkor találoztok a HÉV-megállóban, és milyen jó lesz, amúgy is a legjobb barátnőd/barátod születnapja van, oda muszáj elmenni. Még azt is megemlítheted (ha lány vagy), hogy már a szomszédától kölcsönkértél egy hajegyenesítőt. Akkor anyu azt mondja, hogy nem, szó sem lehet róla, a vendégek már milyen rég láttak, muszáj itt lenni. Jó, akkor megpróbálsz kompromisszumot kötni, kicsit később mész el a buliba, puszi-puszi a vendégeknek, meg igen, köszönöm, tudom, sokat nőttem, aztán elmész a buliba. Itt anyut, mondhatni, matthelyzetbe hoztad, mert ez mindenkinek megfelel, végül beleegyeznek, de te megemlíted neki, hogy félsz a sötétben, a HÉV-megálló meg messze van... Másik hatásos veszeke-

dés, ez reggel történik, amikor mindenki fáradt, ez a legjobb, mert akkor mindenkivel össze lehet veszni. Reggel csörög az óra, kikapcsolod, visszaalszol, kicsit később bejön a tesód, hogy hééééééé, kelj már föl, már X idő van. Jó, jó, nem kell így ordítani, mindenkivel megesik, hogy szunyókál még egy kicsit reggel, mindjárt kész vagy. De akkor eszedbe jut, hogy nincs tiszta pólód, amúgy is, ma valami jobbat szeretnél fölvenni, akkor átmész a tesódhoz, szépen rámosolyogsz (legalábbis, amennyire szép lehet egy reggel hatórai mosoly), lécci-lécci, add ide azt a pólót, amit a múlt héten vettél, mert az nagyon jól áll, és most ő úgyse veszi fel. Ekkor ő teljesen kiakad, hogy dehogy is, az az övé, nem kell mindent elvenni. Ha nem túl fáradt, felveheted vele a meccset, de lehet, hogy most te fogsz veszíteni. Ettől, hogy vesztéttél, még morcosabb vagy, ezért letámolyogsz, ahol anyu épp szárítja a haját. Akkor bemész, megkérdezed, meddig szárít haját, mert te fogat szeretnél mosni, ha anyu is elég morcos, elkezd kiabálni, és kiküld, hogy most ő van benn, menj a

másik fürdőszobába, vagy menj át a szomszédba, neki mindegy, de szépen kell beszárítania a haját, mert ma a főnökkel találkozik. Bár vesztesen, de megoldasz mindent, épp már a készülődés vége fele jársz (jaj, még a matekfüzet maradt ki), amikor apa elkezd pattogni, hogy neki mennie kell, ő elkészik, őt várják, igyekezz már, miért vagy ilyen lassú. Na, ha most ő kezdte, te nem hagyod annyiban, csak hogy ne mondhasd, hogy esetleg valaki kimaradt. Még hogy te lassan készülödsz, te nem tehetsz semmiről, ma egyébként is később keltél föl, mert a tesód nem szólt, a fogmosásra is várni kellett az anyu miatt, és a kutya már megint szétpakolta a cipőidet, azt is keresni kellett. Apa (sajnos) nem olyan fáradt, hogy felvegye a vitát, így megfogja a cuccait és kimegy a kocsihoz, hogy akkor majd hátha gyorsabb leszel. Igazából nem, de ő reménykedik...

Faragó Johanna

*Megjelent:
Hírpong,
2008. április 3.*

Catcatcher

Tavaszi Fesztivál... vagy ha már az angol előadásunkról szól eme cikkem, akkor Falus Eszter angoltanárom szavaival élve: a Tavaszi „Fesztivál”. Bizony ám, idén elhatároztuk, hogy valami igazán izgalmas-sal fogjuk elkápráztatni a kedves közönséget. Ötlet volt bőven, már csak döntenünk kellett. Ugyebár – mint ahogy az lenni szokott – 15-en kb. 15 féle dolgot akartunk előadni. De aztán sikerült megállapodnunk egy sikeres film (Macskafogó) angol szinkronizálásánál. Most megosztom veletek, hogy milyen nehézségeken kellett keresztülmenünk, hogy a ter-
vünket megvalósíthassuk. Elő-
ször is ki kellett választanunk,

hogy ki melyik szereplő lesz. Ezután kiválasztottunk néhány jó kis jelenetet. És íme, már meg is volt az alap. A következő feladatot én nagy lelkesen bevállaltam, ami annyiból állt, hogy meg kellett nézmem az említett jeleneteket és le kellett írnom a szöveget, amit majd lefordítunk angolra. Legalábbis egészen addig azt hittem, lelkes vagyok, ameddig otthon nem szembesültem a feladat hátul-
ütőivel. Történetesen azzal, hogy nem tudok olyan gyorsan gépelni – bármilyen büszke is lehetek gépirás-tudományomra –, mint ahogy a filmbeli szereplők hadarnak. Ezért körül-
belül százszor kellett meghall-
gatnom ugyanazt a részt, plusz

még azért is, mert néha úgy elnyelték a szavakat, hogy én azt meg nem tudtam érteni. Na igen, itt már gondoltam, hogy nem lelkes, hanem kretén hülye vagyok, hogy elvállaltam. Így is csak a felét tudtam megcsi-
nálni, a többit rásóztuk mások-
ra. Saját szerencsétlenkedé-
semből tanulva, szoltam, hogy ezt nehogy egy ember csinálja meg, hanem osszák fel több ember között a munkát. Miután ezt is letudtuk, kerestünk vala-
kit, aki megvágja a jeleneteket. Ennek az embernek a megtalá-
lása is igénybe vett egy kis időt, de ezzel a feladattal is hősiesen megküzdöttünk. Ezután már csak le kellett for-
dítanunk angolra a szöveget,

ééés... (dobpergés). Ekkor jött a munka oroszlánrésze, maga a nagybetűs szinkronizálás. Sze-
gény Esztert egyszer-kétszer –
sőt, ha jobban belegondolok, sokkal többször – az örületbe kergettük. Volt, aki már rögtön az első napon elhagyta a szöve-
get, volt, aki azért nyávogott, hogy ő bizony nem hajlandó ilyen meg olyan hangsúllyal előadni. Eszter nem győzte mondani hogy „de muciii...”, és bizony volt, akire még ez a kedves noszogatás se volt sem-
milyen hatással. Ezután össze-
hangoltuk a szinkront a film-
mel, az eredményt talán láthat-
tátok páran a Tavaszi Fesztivál-
on.

Varga Laura

WAMP a Gödörben

A barátnőimtől hallottam a kiállításról, azoktól, akik szíve-
sebben vesznek fel egyedi ruhákat, és szeretik, ha nem jön velük szembe az utcán az „álomdarab”. Nővéremmel mentem, akit szintén érdekelték a formatervezett cuccok. Előzetesen annyit tudtunk csak az egészről, hogy a Gödörben lesz egy designvásár és -kiállít-
ás, és ha valaki nem sajnálja az idejét, még az esti divatbemutatóra is vehet jegyet. Ahogy beléptünk, zsúfolt tömeg és hangzavar fogadott, mindenféle színes ruhák, táskák, kalapok, az olcsótól az egymilliósi ékszerekig minden. A látogatóknak csak egy dolog szabott gátat a vad vásárlásban, az ár. Mert mi tudjuk, hogy mind egyedi, különleges, kézzel készített darabok, de sajnos én személy szerint nem tudtam egy LEGO gyűrűért kiadni 2000 Ft-ot. Maradt hát a gyö-
nyörködés. De úgy láttam, mindenért küzdenek az embe-
rek, és fogynak a dolgok rende-
sen. Ha csak ilyen zsebrevágható mütyürökről lenne szó, mint a gyűrűk, akkor kényelmesen lehetett volna vásárolni, de amikor a nővérem meglátta álmai szoknyáját,

akkor át kellett mászni az egész kiállításon, mert nem volt se próbafülke, se pontos mérete-
zés. Talán az emberek nagyobb kedvvel vásárolnának, ha akadna egy hely, ahol felpróbálhat-
nák a darabokat, kényelmesebb helyen, mint a vécén. Sajnos a művészeknek nem érte meg sem extra nagyban, sem extra kicsiben gyártani a cuccokat, és gyakran egy-egy nagyon ötletes minta a rossz szabás miatt vesztette el vevőit. Ennek ellenére, aki nem sajnálta a pénzt és az időt, annak nem kell többé aggódnia amiatt, hogy beleolvad a ruháival a tömegbe. A fesztivál alcíme egyébként az „NL” volt, vagyis Nincs Lehetetlen (valamint egy utalás a kiállítás holland vendégdizájnereire is). Hát, ha levinnék az árakat egy kicsit, akkor a vásárlónak is minden lehetséges lenne. Összességében nekem tetszett, és ha lesz még egy ilyen alkalom, meglátogatom újra a WAMP kiállítást.

Gergely Sára

WAMP (Wasárnapi Művész Piac)
Havonta rendezett kiállítások az
Erzsébet téren és a Gödörben

Sweeney Todd — A Fleet Street démoni borbélyja

Főszereplője Johnny Depp: nekem ennyi elég, hogy megnézzek egy filmet. Íme egy újabb nagyszerű alkotás Tim Burtontól.

Kocsiban utazva épp anyukámmal veszekedtem, miért is olyan jó színész Johnny Depp. Reménytelen. Bármit mondom, a válasz mindig ugyanaz: Túl öreg. Erre az én válaszom mindig: Kit érdekel? Inkább ráhagyom, legyen neki igaza. És ekkor megpillantottam egy plakátot, rajta egy ismerős arccal, alatta nagy betűkkel: Sweeney Todd. Mondanom sem kell, mennyire megörültem. Hallottam már egyet s mást erről a musicalről, hogy ez nem épp egy vígjáték. De ez kit zavar, ha Johnny Depp a főszereplő? Kérdés sem volt, hogy megnézem, ha törik, ha szakad. Első gondolatom az volt, hogy kivel. Anyuval? Egy enyhébb akciófilm is megijeszti. Másnapra már kiderült, hogy kivel. Barátnőmmel épp beszélgettünk kedvenc témánkról, Johnny Deppről. Azonnal szóba került, hogy ezt a filmet meg kell nézni. Meg is beszél-tük, hogy hol, mikor, kivel. Elérkezett a nagy nap. Megvet-tük a szokásos kólát, popcorn-t, aztán repültünk a terembe. A legjobb helyre ültünk, az utolsó sor közepére. És végre elkezdődött. Előtte persze jöttek a

szokásos ajánlók, reklámok, de nemsokára jött végre a lényeg, amire oly sokat vártunk. Felcsendült a zene, egy lágy hang, utána betoppan mély baritonjával a sztárok sztárja. Már a hangján hallatszik a düh és a rengeteg érzelm. Kérem én: melyik színész tud még ilyen átéléssel játszani? A sztori elég bizarr, de nem a gyilkosságok adják a történet érdekességét. A musical kedvelői szerint valójában egy tragikus, szívbemarakoló történetről van szó. Van egy borbély, akit komoly igazságtalanág ért pár éve. Joggal gyűlöli a világot. Londonban járkálva találkozik egy pitesütő asszonnyal, akinek lassan, de biztosan megy tönkre a boltja. Főhősünk a sütőde fölött bérel egy üzletet, ahol majd üzni fogja a mesterségét. Életcéljának tekinti, hogy megölje a bírót, aki elvette lányát, feleségét, az egész addig felépített életét. Sorra tűnnek el a kuncsaftok az üzletből, szörnyű bűz terjeng a kéményből, és feltűnően jó pitéket süt a főbér-lő asszony. A történet tele van csavarokkal, a Harry Potterből ismert színészekkel (Helena Bonham Carter, Alan Rickman,

Timothy Spall), és természetesen love story is van benne. Néha nem tudtuk elfojtani a nevetőhullámot egy-egy érdekesebb arc megjelenésekor. Thriller közben nevetni – ilyet se csináltam még. Mindenesetre a film után furcsa érzésem volt. Természetesen nagyot alakított kedvenc színészünk, mégis valahogy furcsa volt. Elgondolkodtam azon, vajon mekkora részét tehetette ki a költségvetésnek a művér. Minimum a felét. Utána olvastam egypár cikket a filmről. Persze csupa jót írtak, itt egy Golden Globe-díj, ott egy Oscar-jelölés. Jobban utánajártam, ki is volt Sweeney Todd, mivel a legendák szerint valóban élt egy ilyen nevű borbély. Londonban, 1756. október 16-án született, egy textilüzemben dolgozó pár egyetlen gyermeke volt. Akkoriban London még mocskos, korrupt hely volt. Rejtélyes körülmények között árvult el korán. 14 évesen börtönbe zárták, mivel állítólag ellopott egy zsebórát. A börtönben találkozott egy Elmer Plummer nevű borbélyal. Ő megtanította a szakmára, a hajvágásra, a borotválásra és hogy hogyan lehet észrevétlenül kizsebelni a vendégeket. Tudásával és néhány fontjával nyi-

tott egy boltot a Fleet Street 186-ban, közvetlenül a St. Dunstan's templom mellett. Volt egy saját maga által készített széke, mely ha elfordult 180 fokot, a vendég egy titkos átjárón át a pincébe esett. Beszállt Margery Lovett vállalkozásába, és innentől kezdve fellendült az üzlet. Tömeghisztéria tört ki, miután fény derült a borbély tevékenységére, 1820. január 25-én felakasztották a feltételezések szerint általa elkövetett 150 gyilkosságért. Mrs. Lovett a Newgate börtönben megmérgezte magát. A történet nagy vonalakban nem különbözik, csak ki lett egy kicsit színezve. Minden szerzett információt megosztottam anyummal, aki erre megint elkezdte szokásos szövegeit: Tessék, ilyen szerepekre jó ez a Johnny Depp. Én csak mosolyogva válaszolok: Igen, ő erre a szerepre is jó.

Almer Kitt

Sweeney Todd – A Fleet Street démoni borbélyja (Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street, 116 perc, 2007)

*Rendezte: Tim Burton
Szereplők: Johnny Depp,
Helena Bonham Carter,
Alan Rickman*

Vérfürdő a moziban

Mikor hírt vettük, hogy nem-sokára megjelenik Johnny Depp új filmje, gondolkodás nélkül azt mondtuk, ezt muszáj lesz megnézni. Már számláltuk a napokat, és egy szép pénteki napon hatan elindultunk az EuroCenter felé. Előtte persze telefonon lefoglaltuk az egyébként 16-os karikával ellátott filmre a jegyeket, így a helyszínen már csak némi popcorn- és üdítővásárlás, no meg egy kis fagyicsempészet volt. Aztán elfoglaltuk a helyünket a teremben, és izgatottan vártunk, vajon mit tud most villantani mindenki kedvenc Jack

Sparrowja. És elkezdődött. A történet nagyjából annyi, hogy az ártatlanul elítélt Benjamin Barker – azaz Sweeney Todd (Johnny Depp) – tizenöt év után egy fiatal tengerész segítségével visszaszökik Londonba, hogy viszontlásssa családját. Azonban a piteké-szítő Mrs. Lovett (Helena Bonham-Carter) elárulja neki, hogy felesége megmérgezte magát, lányát pedig az ő igazságtalanul elítélő bírót (Alan Rickman) neveli. A borbély bosszút esküszik, és riválisa kinyírása, majd egy segéd felvétele után megkörnyékezi, és majdnem a kezébe kaparintja a bírót. Eközben az őt hazasegítő fiatal, lányos arcú tengerész, Anthony (Jamie Campbell Bower) a lányának, Johannának (Jayne Wisener) udvarol. Az elvileg vígjátékként nyilvántartott film a borbélyszékről egészen a csatornáig lefolyó – látszólag animált – vérről indít, ami, azt hiszem, előre meghatározza a film stílusát, és eloszlatja a nézők összes kételyét afelől, mit fognak látni. A ren-

geteg vér az egész alkotást végigkíséri – néha ingeken, néha pedig a plafonon feltűnve. Emellé csatlakozik egy jó pár dal is, melyek közül csak egy nyálás (az sajnos többször visszatér), a többi nekem tetszett. A színészek játéka kiemelkedően jó, eltekintve talán a két szerelmes alakításától, akik kissé lehúzzák az éneklő Johnny Deppet és Helena Bonham-Cartert. A humor természetesen nem maradt el, a rendező (Tim Burton) gondoskodott némi nevetésről az amúgy borongós

sztori alatt. A film értékét egyébként az se csökkentette, hogy már nagyjából ismertem a történetet, mielőtt beültem a moziba. Szerintem nagyon jó volt a film, a gyengébb idegze-tűeknek is ajánlom. Egy kis plusz: az elszánt Harry Potter-rajongók három szereplőt is felfedezhetnek kedvenc könyvsorozatauk filmváltozatából (Piton, Féregfark, Bellatrix), mindet énekes szerepben.

Kunsági Évi

Shark — Törvényszéki ragadozó

Ugyan ma már nem igazán számít új sorozatnak, de azért röviden leírom, hogy mi a témája, hátha valaki nem tudja. Az egész sztori ügyvédekről szól. A főszereplő egy Stark nevű pasas, aki sztárügyvéd. Egyik nap egy olyan férfi ügyvédje lesz, aki verte a feleségét, és ezért börtönbe akarják zárni. Stark kibulizza neki, hogy ejtsék a vádakat, és hogy újra visszaköltözhesen a feleségéhez. Ám egy héttel később kap egy hírt, miszerint a pasi agyonverte a feleségét. Mindezekért magát hibáztatja, és elhatározza, hogy innentől kezdve nem ügyvéd lesz,

hanem ügyész. Szerintem nagyon jó ennek a sorozatnak a története, de ha nézem, akkor mindig olyan érzésem van, mintha Doktor House-ból ügyvéd lett volna. Talán ez annak köszönhető, hogy a két főszereplő nagyon hasonló személyiségű. Így hát joggal mondhatjuk, hogy James Woods akár ellenfele is lehetne Hugh Laurie-nak. De van egy jelentős különbség köztük. Starknak van egy lánya, vannak barátai meg egy exfelesége. Ugyan ő is szarkasztikus, de tud szeretni, és nem zárkózik el az emberek elől úgy, ahogy azt House teszi. És hát természetesen nincsenek

egyedül, hiszen mindkettejüknek vannak segítők. Olyan, mintha valami mix lenne a sorozat. Van benne egy kicsi House, egy kicsi Helyszínelők. Van egy olyan érzésem, hogy minden sorozatfajtaban van egy olyan, ami ha beindul, akkor több ilyen jellegű sorozatot fognak csinálni, és az ember egy idő után már nem tudja, hogy melyiket nézze. Ez egy nagyon jó sorozat, de ha a House és a Shark között kéne választanom, akkor a House-t választanám.

Laczi Zsófia

*Shark –
Törvényszéki ragadozó (TV2)
Szereplők: James Woods,
Sophina Brown, Sarah Carter*

Juno

Egyik délután hirtelen felindulásból határoztam el, hogy megnézem a Juno című filmet. Őszintén szólva már akkor elkezdett érdekelni, amikor még Amerikában is csak coming soonként jegyezték, mégis aránylag későn tudtam csak megnézni. A film egy 16 éves lány terhességének története köré épül, ezzel mutatja be 9 hónap felhőtlen, vagy az esetek többségében átkozott napjait.

A film főhőse, Juno – az Index szavaival élve – egy túl jól sikerült éjszaka után teherbe esik legjobb barátjától, Paulie Bleekertől (Michael Cera). A Superbad, avagy miért ciki a szex című filmben szintén kissé esetlen figurát alakító fiú itt is hozta formáját, csak hogy a tic-tac mániásnak most valami komolyabb is jutott, pontosabban egy nagyon jó fej csaj, akinek hibátlan forgatókönyvet írt (a most már Oscar-díj birtokos) Diablo Cody. A frappáns szöveg persze nem elég, kell ehhez még egy tehetséges színésznő is. Esetünkben ez is megvolt. A Cukorfalatból már ismert Ellen Page ugyan Oscarral nem lett gazdagabb,

de hazavihette a Torinói Filmfesztivál díját Kanadába.

A film igyekszik pozitív megvilágításba helyezni főhőse kényelmetlen helyzetét, ezzel elhagyva a drámai vonalakat, bár egy kevés még így is marad benne. De egy ilyen filmbe kell is valamennyi könnyhullatás. Ennek ellenére Juno szülei mégis láthatóan könnyen veszik a problémát. Olyan „üsse kő, terhes a gyerek, majd megoldjuk” módon. A megoldás keresése kezdetét is veszi, de a lehetőségek végesek, így nem kell sokáig filozofálni. Az, hogy megtartsa a gyereket, ki van zárva, mindenki számára érthető okokból, az abortuszt a lány nem vállalja, így csak az

örökbeadás lehetősége marad. A tökéletes szülőkre hamar rá is akadnak, akik valóban jómódúak, és biztosak a dolgukban, Junóval szemben mégis sokáig vannak kételyeik. A karrierista feleségből meglepően hamar elege is lesz a rocksztar álmodkat dédelgető férjnek, aki inkább vágyik kalandokra, mint gyerekekre. Ezzel aztán Junóban összetörik a kép az ideális szülőkről, akiket születendő gyerekének szánt. És úgy fest, vége a tündérmesének. Persze a lány megpróbál ura lenni a helyzetnek, és kitalálni a megfelelő megoldást. Az eredeti tervétől nem sokban tér el, hiszen nem is teheti, így hát a fent karrierista feleségként említett Vanessának (Jennifer Garner) igéri a babát. És innentől kezdve nagy vonalakban simán mennek a dolgok. Ahogy Juno ígérte, a gyerek tavaszra Vanessáé.

Hidegrázóan élethű, mégis alapjában véve könnyed és

fanyar hangulatú ez a film, ajánlom mindenkinek, akinek tetszett a Család kicsi kincse vagy a Plasztik szerelem, esetleg mindkettő, vagy egyik se.

Zsin Ágnes

*Juno (96 perc, 2007)
Rendezte: Jason Reitman
Szereplők: Ellen Page,
Michael Cera, Jennifer Garner*

Vágy és vezeklés

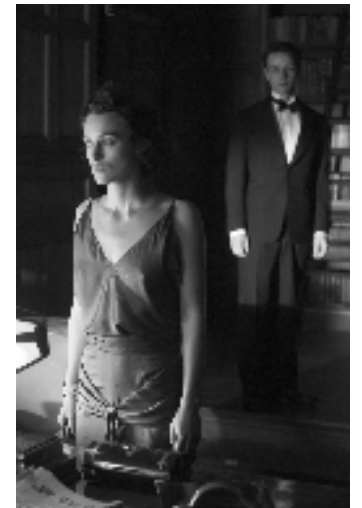
Ezt a filmet már rögtön a premier után meg szerettem volna nézni, de a sors közbeszólt, és így már csak az egyik későbbi vetítést sikerült elcsípnem. Így aztán gyorsan meghívtam az egyik barátnőmet, és a tavaszi szünet szerdáján délből találkoztunk a Mammut előtt. Mivel úgy gondoltuk, nem lesz nagy tolongás, csak a helyszínen vetítük meg a jegyeket, és az alkalmat megragadva kipróbáltuk a duplaszéket. Mivel volt még egy kis időnk, mindketten elnyaltunk egy fagyit is. Megérzéseink egyébként nem csaltak, ugyanis összesen heten voltunk a vetítőteremben, mikor kialakultak a fények.

A szemünk előtt egy szerelem tragikus története bontakozott ki. Az egész történet úgy kezdődik, hogy egy meleg nyári napon a tizenhárom éves Briony Tallis (Saoirse Ronan) félreér-

telmez egy jelenetet, mely nővére, Cecilia (Keira Knightley) és házvezetónőjük fia, Robbie (James McAvoy) között játszódik le. Ezután már csak olaj a tűzre, hogy a fiú egy kissé obszcén levelet küld Cecilianak, amit a kíváncsi Briony természetesen elolvas. Az eseményekre a koronát azonban az teszi fel, mikor a fiatal csitri meglátja Robbie-t és nővérét a könyvtárban szeretkezni. Ezek után már szinte nem is csoda, hogy mikor a náluk vendégeskedő lányt, Lolát (Juno Temple) megerőszik, Briony, aki szexőrültnek tartja Robbie-t, ártatlanul megvádolja nővére szeretőjét, ezzel elszakítva a szerelmeseket egymástól.

Az az igazság, hogy elég sokfélét hallottam a filmről, mielőtt megnéztem volna. A történet végét nem ismertem, így aztán nem tudhattam, beteljesül-e a

két fiatal szerelme. Egyébként a film nem a hagyományos hollywoodi happy enddel végződő tündérmese, és aki Keira Knightley neve láttán ezt gondolná, azt gyorsan ki kell ábrándítanom. A mű három életszakaszban ábrázolja a főszereplőt, Brionyt. Először mit sem értő kislánként (Saoirse Ronan), majd bűnbánó és vezeklő fiatalként (Romola Garai), végül pedig megbékélt idős hölgyként (Vanessa Redgrave). Mindhárom alakítás nagyon kifejező, és a többi színész is tartja a színvonalat, nem ront semmit az összhatáson. Az egyik legromantikussabb jelenet közepén a terembe beszűrődő hangos Sweeney Todd-téma annál inkább. A *Vágy és vezeklés* egyébként nagyon jól felépített film, habár volt benne néhány eltúlzott, már-már a nyálás felé közelítő jelenet. Ezzel együtt nekem

nagyon tetszett, azoknak ajánlanám, akiknek nem kell mindenáron happy end.

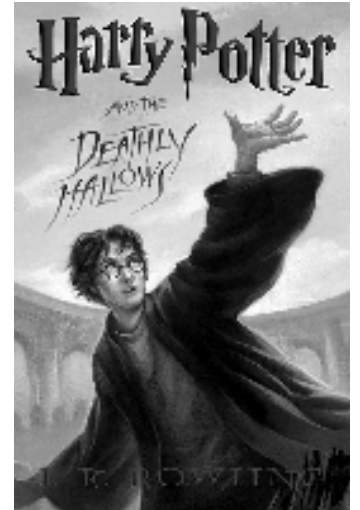
Kunsági Évi
*Vágy és vezeklés
(Atonement, 130 perc, 2007)
Rendezte: Joe Wright
Szereplők: Keira Knightley,
James McAvoy,
Vanessa Redgrave*

Az utolsó Potter

Mikor megtudtam, hogy mikor fog megjelenni a hetedik könyv, alig vártam, hogy a kezemben tarthassam. Majd mikor eljött ez a nap, és elolvastam, azt kívántam, hogy bárcsak ne most lenne vége. Vége van. Ez a mondat csak akkor tudatosult bennem, mikor már vagy tizedjére olvastam el az utolsó mondatot („minden rendben volt körülötte”), de valahogy még így sem akartam elhinni. Az elkövetkező pár napban mindenki ezt a könyvet bújta, az iskolában, a buszmegállóban, sőt egyesek még gyaloglás közben is. Úgy gondolom, már mind nagyon kíváncsian vártuk, hogy vajon ki fog meghalni a történet végén. Jőmagam talán egy kicsit csalódott voltam, őszintén szólva nem igazán erre számítottam. Volt egy olyan érzésem, hogy az igazán jelentős események a könyv vége felé

történnének, és nekem az első fele egy kicsit unalmas volt. Igazából szerintem Rowling úgy tartotta fenn az ember kíváncsiságát, hogy utalásokat tett bizonyos dolgokra, amik csak a könyv végén derültek ki, addig viszont csak tippelni lehetett. És hát lássuk be, ez nagyon jó taktika volt tőle. Nekem kicsit hiányzott az a varázsa az egész történetnek, ami az első részekben még megvolt. Az első kötetekben az egész sztori olyan mesészerű volt, de ahogy haladtunk az idővel, a könyv is úgy veszített a varázsejéből, hiszen a hetedik rész már csak a gyilkolászásról szól. És még a könyv hátuljára is ráírták, hogy 12 éven felülieknek. Kicsit úgy éreztem, mintha Rowlingnak elfogyott volna a fantáziája a kötetek végére. De most már elég a rossz kritikákból. Ami nekem nagyon tetszett, az az

volt ennél a könyvnél, és a töb- binél is, hogy mindig történik benne valami, amire nem is számítana az ember. Szeretem, hogy úgy van megírva a törté- net, hogy el lehet képzelni az egészet, hogy néhány rész a fantáziára van bízva. Ugyebár említettem, hogy egy kicsit unalmas volt az első fele. Nos, igazából nem úgy volt unal- mas, mint ahogy például egy kötelező olvasmány unalmas tud lenni. Az egész történet úgy van kitalálva és megírva, hogy ha van is benne olyan rész, amin mondjuk az ember nem rágja le a körmét, és tényleg unalmas, azért van benne vala- mi olyasmi is, ami hajtja az embert, és úgy érzi, hogy muszáj tovább olvasnia. Ez köszönhető az utalásoknak, és persze Rowling zsenialitásá- nak. Akárhogy is legyen, min- den rossz kritika ellenére nekem ez marad a kedvenc

könyvem, és biztos vagyok benne, hogy még vagy százszor is el fogom olvasni, mert szá- momra ez a regény sosem ér véget.

Laczi Zsófia

*J. K. Rowling: Harry Potter és a Halál ereklyéi
Animus Kiadó, 2008,
620 oldal, 4690 Ft*

A Széf

Nem volt témám, ezért kiosztották: A Széf. Ez egy tévés vetél- kedő, ha valaki még nem hallott volna róla. Nemrég indult az RTL Klubon. Megnéztem, talán kétszer. Nem nagyon érde- kelt, és most, hogy megnéztem, most se. Annyi ilyen játék van, mindig kitalálnak egy másik játékszabályt, de közben mégis mindegyik ugyanolyan. Ellenfelek, kérdések, pénz. Nem egy nagy cucc.

Nem akarom és nem fogom a játékszabályt pontosan leírni, nem lenne értelme. Két pár har- col egymás ellen, kérdésekre kell válaszolniuk, így tudnak pénzt szerezni. Jó válasz – egy széf kinyitása, melyben van egy bizonyos összeg, ezzel nő a nyereményalapjuk. Ha a széf- ben „bombát” találnak, a másik pár kapja a folytatás jogát az eddig megszerzett nyeremén- yalappal együtt. Így nyitogatják a széfeket és gyűjtik a nyere- ményalapot, és az a pár, ame- lyik a 10. kérdésre jól válaszol, bekerül a döntőbe. Itt a pár kap 5 kérdést, válaszolhatnak, de az, hogy jó-e a válasz, csak az összes kérdés megválaszolása után derül ki, ilyenkor ugyanis újra veszik a kérdéseket, és még

meg lehet változtatni a döntést. Ilyenkor a pár előtt van 6 darab széf, egyikben a nyereménnyel. Ha jó a válasz, akkor egy üres széf eltűnik. Ha rossz, akkor elvesztenek mindent, de itt is meg lehet állni, amikor úgy érzik, hogy nem lesz jó a vála- szuk. Ilyenkor a megmaradt széfekből lehet választani, és ha szerencsénk van, akkor a pénzzel telít választják. Nem tudom, hogy mi alapján választanak ki egy párt a műsorba, de néha olyan ször- nyű alakokat sikerül összeszed- ni, hogy csak nézek. Az egyik adásban, amelyiket láttam, egy házaspár volt a döntőben. A nő állandóan sipítózott, és azt haj- togatta erőteljesen affektálva, hogy „nem vagyok biztos

benne, szerelmem”. Aztán befogta a szemét, és amikor jó lett a válaszuk, a párja nyakába ugrott. Idegesítő embereket választottak be. Ráadásul olyan alap dolgokat nem tudnak, hogy ha én lennék a helyükben, akkor ott sétálnék ki szégye- nemben, pedig ők felnőtt emberek.

Azt vettem észre, hogy a dön- tőben nagyon menő és divatos füstöt fűjnek, amikor eltűnik egy széf. Engem ez kifejezetten irritál. Az is feltűnt, hogy (Sebestyén) Balázsnak be volt gyűrődve az inge a mellénye alá. Tudom, hogy ez már nagyon részletezés, de eléggé unatkoztam a műsor közben, és mással is foglalkoztam. Balázs alapvetően jól vezeti a műsort, jó, hogy nem játssza meg a „teljes szívemből örülök a nyertessel” műsorvezetőt. Persze, örülnie kell, de szeren- csére látszik, hogy azért van benne egy kis cinikusság, hiszen nem ő nyeri a pénzt.

Talán egy kicsit túl negatívan és unalmasnak írtam le a műsort, de ennyire nem rossz, csak nekem már nagyon-nagyon elegendő van az ilyen egyforma pénznerős műso- rokból. (Ráadásul nem is kap- ják meg az összes pénzt, mert még adót is kell fizetni utána.) Aki szereti az ilyen műsorokat, annak tetszeni fog, nézze meg, aki nem szereti, az nézzen mást.

Poór Patrícia

*A Széf
RTL Klub, hétköznap 19:05*